

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 15.juni 2007.

Socialister skal støtte bevægelserne – ikke stemme imod dem.

Enhedslisten får ofte ros for sit parlamentariske arbejde. Det er langt hen ad vejen berettiget. Der er mange ting, der lykkes rigtigt godt. Det gælder både arbejdet i Folketinget og de steder hvor Enhedslisten er repræsenteret i kommunalbestyrelser og regionsråd. Ofte får vi markeret os som en klar venstreopposition til alle de øvrige partier. Der er ingen, der er i tvivl om at Enhedslisten står for nogle klare anti-kapitalistiske synspunkter.

Burde vi så ikke være tilfredse? Nej for i Enhedslisten vil vi noget andet og mere. Vi vil forandre verden. Og vi ved godt, at nok så mange gode socialistiske markeringer - eller vedtagelser - i folketing, byråd og regionsråd ikke ændrer verden.

Skal vi forandre verden, må vi først og fremmest aktivere, mobilisere og organisere almindelige mennesker i bevægelse, i klassekamp. Det skaber forandringer her og nu og på lang sigt, og det er gennem aktiv deltagelse i bevægelser, at vi skaber det bedste grundlag for at overbevise om socialismen.

Det er især der, vi adskiller os fra de øvrige venstrefløjspartier. Det parlamentariske arbejde er første og fremmest et redskab til at skabe disse bevægelser, støtte dem og selvfølgelig også lægge stemmer til, at deres krav bliver vedtaget.

Et af problemerne er, at den parlamentariske og den udenomsparlamentariske verden ofte befinder sig milevidt fra hinanden. Der er helt forskellige kulturer, og helt forskellige logikker gør sig gældende.

I den parlamentariske verden handler det ofte om forhandlinger, forlig, pakkelsninger og "køb og salg" af principper og ideer. De fleste politikere opfatter det som uproblematisk, men for Enhedslistens folk er det - eller bør det være - et problem.

Hvor vigtigt det er for valgte socialister at kigge ud af forhandlingslokalerne og fokusere på protester og bevægelser, blev meget tydeligt, da Enhedslisten i hovedstadsregionen forhandlede en aftale om hospitals- og psykiatriplan.

Der var på forhånd en række protester imod dele af planen. Et af de steder, hvor der blev ret omfattende protester, var på Frederiksberg. Enhedslisten på Frederiksberg spillede en central rolle i at få udbredt protesterne og få koordineret underskriftindsamlingerne.

De centrale krav var, at Frederiksberg Hospital skulle beholde sin døgnåbne skadestue og beholde sin fødeafdeling. Oplægget til hospitalsplan ville nedlægge begge dele.

Sideløbende med underskriftindsamlingerne forhandlede Enhedslisten i Regionsrådet en aftale igennem med de øvrige partier. Der var møder og anden kontakt mellem alle involverede i Enhedslisten. Men båndet knækkede i sidste ende.

På den ene side lovede Enhedslisten på Frederiksberg borgerne og de ansatte, at Enhedslisten aldrig ville stemme for en aftale om at lukke skadestuen og/eller fødeafdelingen.

På den anden side gik Enhedslisten i Region Hovedstaden med i en aftale, der bevarede de døgnåbne skadestuer, men nedlagde en række fødeafdelinger, herunder den på Frederiksberg. De beklagede beslutningen om at nedlægge fødeafdelingerne, men stemte for det samlede forlig. I sidste øjeblik fik de opbakning fra et flertal af Enhedslisteafdelingerne i regionen.

Aftalen indeholdt en del positive ting. Og Enhedslistens regionsrådsmedlemmer var på bedste vis talerør for et andet folkeligt krav, de døgnåbne skadestuer. De fik også gennemført en række forbedringer af oplægget til psykiatriplan.

Skulle de så have stemt nej og risikeret en forringet hospitals- og psykiatriplan. Ja, Enhedslisten burde kollektivt have besluttet at stemme nej. Af to grunde.

For det første har Enhedslisten mistet troværdighed blandt de mest ivrige aktive deltagere i velfærdskampen på Frederiksberg. De har ikke længere et talerør i Regionsrådet, og derfor vil det blive sværere at rejse nye kampe om velfærden lokalt.

For det andet skaber det desillusionering, når forbedringer/manglende forringelser for en gruppe (akut tilskadekomne, psykisk syge) skal betales med forringelser for en anden gruppe (fødende og deres nyfødte børn).

Derfor er det stadig relevant at følge den gammelkendte rettesnor: At Enhedslisten adskiller sig fra alle de andre partier ved, at vi ikke indgår i pakkelsesløsninger, hvor nogle grupper må betale for, at andre kan få deres ønsker opfyldt.

Det er utrolig vigtigt, at dette forløb bliver diskuteret grundigt igennem i Enhedslisten, helt konkret omkring det faktiske forlig og retningslinjer for, hvordan man afgør den slags i Enhedslistens hovedstadsregion.

Men det er ikke kun et problem, der opstår i København. Derfor har Enhedslisten brug for en generel diskussion af, hvordan vi bruger vores parlamentariske repræsentation.

Man kan have mange meninger om, hvor alvorligt det konkrete forlig er. Men når det konkrete valg bliver forsvaret med argumenter om risikoen for at miste troværdighed hos de andre politikere og om, at forliget var blevet værre, hvis ikke Enhedslisten havde været med, så er man på ned ad en slette, som meget nemt fører direkte ned i en traditionel SF-reformisme.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk